

NIEZALEŻNOŚĆ ŚLEDZCZEGO: ZASADA-MARZENIE ORAZ JEJ MIMIKRA

Artykuł dotyczy problematyki poprawy statusu prawnego śledczego i optymalizacji organów postępowania przygotowawczego na podstawie nowego Kodeksu postępowania karnego Ukrainy i ustawodawstwa dotyczącego organów śledczych.

Słowa kluczowe: śledztwo, śledczy, organy śledcze, niezależność śledczego.

INDEPENDENT INVESTIGATOR: AMBUSH-DREAM AND HER MIMICRY ABSTRACT.

The article reveals the problems of improvement of the status of the investigator and the optimization of the pre-trial investigation taking into account the actions of the new CPC of Ukraine and legislation on investigative bodies.

Key words: inquiry, the investigator, the investigative organs, independent investigator.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СЛІДЧОГО: ЗАСАДА-МРІЯ ТА ЇЇ МІМІКРІЯ

У статті розкриваються проблеми удосконалення статусу слідчого та оптимізації органів досудового розслідування з урахуванням дії нового КПК України та законодавства про слідчі органи.

Ключові слова: слідство, слідчий, слідчі органи, незалежність слідчого.

Постановка наукової проблеми та її значення. Забезпечення незалежності, об'єктивності та неупередженості слідчого, створення надійних гарантій його належної діяльності має важливе значення для вирішення проблеми встановлення істини та захисту прав і свобод людини в кримінальному процесі, здійснення правосуддя в цілому. Слідчий – людина, яка істину шукає, та від неї нерідко і страждає. Як мовиться в народному прислів'ї: «Світоч істини часто обпікає руку того, хто його несе». Створення нових більш дієздатних слідчих органів потребує комплексного аналізу крізь призму концепції забезпечення незалежності слідчого.

Актуальність проблеми. Спроби відокремлення функції розслідування від адміністративної влади та зміцнення незалежності слідчого спостерігались на різних історичних теренах розвитку права, але здійснювались нелегко і не завершилися розв'язанням проблеми до кінця. Подолання корупції в країні потребує більш активних дій слідчих підрозділів, для чого потрібно забезпечити їх незалежність від чиновників як виконавчої, так і законодавчої та судової гілки влади.

Аналіз останніх наукових досліджень із цієї проблеми показує на багато прогалин в законодавстві та «білих плям» процесуальної науки, а існуючі публікації не вичерпують всю складну проблему, а швидше утворюють фундаментальну базу для її подальшого дослідження [2-19].

W. Tertysznyk
Doktor nauk prawnych,
profesor
Uniwersytetu
Służby Celnej
i Finansów
Ukrainy
(m. Dnipropetrowsk,
Ukraina)

Вченими-юристами висловлені пропозиції та сформульовані проекти щодо реформування слідчих підрозділів, наприклад, об'єднання всіх слідчих підрозділів у одне відомство, яке пропонують іменувати або слідчим комітетом, або державним агентством розслідувань тощо. Ці пропозиції виникають в зв'язку з реально існуючими проблемами в діяльності слідчих підрозділів. Але візок, як говориться ще й досі там.

Метою даної роботи є визначення основних алгоритмів подальшого реформування організації розслідування та удосконалення статусу слідчих.

Викладення основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження.

Реалізація ідей правової держави в сфері правосуддя сьогодні вимагає чіткого розподілу влади (законодавча, виконавча, судова), неухильного дотримання принципів об'єктивності, неупередженості, процесуальної самостійності і незалежності слідчого. Розслідування є однією з форм державної діяльності. Ця діяльність не може відноситись до виконавчої влади. Вона направлена на встановлення істини в сфері судочинства, нерозривно пов'язана з правосуддям і діяльністю судової влади. З іншого боку, така діяльність носить характер правоохоронної діяльності мета якої – захист прав і свобод людини, забезпечення правосуддя та верховенства закону.

Незважаючи на всю привабливість і красоту класичної моделі розподілу влади на законодавчу, виконавчу і судову в реальності сьогодні існує, а отже має отримати чітку концептуальну розробку і законодавче визначення правоохоронна влада. Така влада здійснюється цілою низкою правоохоронних органів серед яких і слідчі органи.

Новим КПК України передбачено розслідування ряду посадових злочинів новим слідчим органом - Державним бюро розслідувань (ДБР), слідчим органом який досі існує поки що тільки за назвою в тексті КПК України, а фактично досі ще не створений, не розроблений навіть сам закон про даний слідчий орган, хоча концепція його діяльності активно обговорювалась вченими більш ніж десятиріччя [8, с. 7; 14, с. 114-117]. Функції Державного бюро розслідувань тимчасово продовжує виконувати прокуратура, яка за Конституцією України на сьогодні не має в своєму активі функції розслідування взагалі, а свою слідчу діяльність базує лише на перехідних положеннях Конституції та нового Закону про Прокуратуру. Фактично на сьогодні розслідування злочинів вчинених службовими особами, які займають особливо відповідальне становище «зависло» між компетенцією органу, якого ще не створено, і підрозділу який знаходиться в стані «тимчасового існування», а точніше ліквідації. Зрозуміло, що очікувати ефективної роботи від такої «тимчасовості» важко.

Рішення про позбавлення прокуратури функції розслідування взагалі не несуть конструктивності, адже, з одного боку, за законом прокурор може прийняти будь-яку справу до свого провадження, що він і змушений буде робити відносно злочинів, які скоєні працівниками правоохоронних органів, а це знову, так чи інакше, призведе до відродження функції розслідування. З іншого боку, прокурор за новим КПК України не просто здійснює нагляд за законністю розслідування, а реалізує такий нагляд шляхом «керівництва слідством». Тобто на даний час реалізована спотворена концепція – «прокуратурі розслідувати кримінальні правопорушення не можна, а керувати слідством – хоч хлібом не годуй». На наш погляд, при Генеральній прокуратурі України слід створити особове слідче агентство, з гарантіями захисту на зразок інституту омбудсмена в Швеції.

Нещодавно Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України»[1] передбачається створення ще одного нового слідчого органу - Національного антикорупційного бюро України, на який покладається попередження, виявлення,

припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці.

Передбачивши правила підслідності, та скасовуючи функцію розслідування прокуратури, закон так чітко і не визначив, який же слідчий орган має здійснювати розслідування злочинів, віднесених до підслідності слідчих Національного антикорупційного бюро України, доки такий слідчий орган не приступить до своєї діяльності. Фактично вищі посадові особи держави залишились не тільки недоторканими, а й опинились «в зоні недосяжності» для слідчих.

На даний час, законом передбачено функціонування таких слідчих органів: слідчі органів внутрішніх справ; слідчі органів безпеки; слідчі органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства; слідчі органів державного бюро розслідувань; слідчі Національного антикорупційного бюро України.

Зауважимо, що наявність розгалуженої системи слідчих підрозділів у різних відомствах теж має свої переваги, за умови що між ними є певна конкуренція (конкуренція – двигун прогресу), яка може доповнюватись взаємоконтролем та взаємодопомогою. Така модель може бути більш гнучкішою за умови розумного її застосування і може стати противагою від тоталітарності, за умови чіткого визначення повноважень і гарантій їх здійснення.

На наш погляд, доцільно встановити що слідчими Національного антикорупційного бюро України розслідуються усі визначені в законі корупційні злочини, а також злочини проти власності, особливо тяжкі злочини, та пов'язані з ними інші кримінальні правопорушення, які вчинені вищими посадовими особами держави.

В разі створення державного бюро розслідувань, до їх підслідності слід віднести усі справи віднесені сьогодні до підслідності слідчі органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, фактично об'єднавши ці два слідчі органи. Доцільно віднести до підслідності даного органу усі злочини, що здійснюються посадовими особами, а також економічні злочини, що вчиняються організованими злочинними угрупованнями і кримінальні правопорушення у сфері дотримання податкового законодавства.

Не можна не зазначити, що певним кроком вперед, щодо зміцнення статусу та гарантій діяльності слідчих даного відомства стало положення ст. 6 даного закону про те, що керівництво діяльністю Національного бюро здійснює його Директор, який призначається на посаду строком на сім років за згодою Верховної Ради України та звільняється з посади Президентом України, а також конкурсним порядком підбору та призначення слідчих кадрів, соціальними і новими більш широкими правовими гарантіями їх діяльності.

Між тим, викликає занепокоєння надання Верховній Раді права висловити недовіру Директору Національного бюро, що має наслідком його відставку з посади. Дане положення уже отримало критику з боку значної кількості депутатів при обговоренні самого законопроекту. Вважаємо, що указані повноваження Верховної Ради таять можливість тиску на слідство, а отже неприйнятні в сучасних умовах обраного курсу на подолання корупції. Очевидно, що слідчі будь-якого відомства, а тим більше слідчі Антикорупційного бюро мають бути якомога більш незалежними як від чиновників виконавчої так і законодавчої влади.

З огляду на сказане, більш доречно було б передбачити можливість відставки Директора Національного антикорупційного бюро не в порядку висловленої йому недовіри

у стінах Верховної Ради (підстави якої досі чітко не прописані), а в порядку процедури імпічменту, як це передбачено в США відносно генерального аторнею. Саму процедуру імпічменту доцільно передбачити в давно очікуваному законі Про імпічмент, та визначити її як єдину процедуру відставки таких вищих посадових осіб від Президента України до Генерального прокурора України і Директора Національного антикорупційного бюро.

Та знову ж таки виникає питання – а чим гірші керівники інших слідчих підрозділів, і чи не потрібно зміцнити їх незалежність, на зразок тієї, яка передбачена щодо Директора Національного антикорупційного бюро.

Керівник будь-якого слідчого підрозділу, на наш погляд, має призначатись на свою посаду Президентом України за згодою з Верховною Радою України. Призначення і звільнення з посади слідчого має здійснюватись Указом Президента України за поданням начальника слідчого комітету, узгодженому з Генеральним прокурором України і Уповноваженим з прав людини.

Необхідно удосконалювати умови діяльності і гарантії процесуальної самостійності та незалежності слідчого.

Призначення й звільнення з посади слідчого має здійснюватись в порядку, який мінімізував би можливість тиску і впливу на нього, більшою мірою забезпечував би його незалежність.

Зазначимо, що згідно Положення про судові установи від 20 листопада 1864 р. вимоги до слідчих фактично були такими ж, як і до суддів. Зокрема, в ст. 202 цього унікального законодавчого акту часів судово-правової реформи дев'ятнадцятого століття зазначалось, що посаду судових слідчих «могли займати особи, які мали атестати університету чи інших вищих навчальних закладів про закінчення курсу юридичних наук або які витримали іспит з цих наук», а в ст. 205 Положення визначалось, що кандидат на посаду слідчого повинен мати ще й практичний стаж не менше чотирьох років роботи при прокурорському відомстві та здобув знання і досвід роботи у слідчій частині. У ст. 212, 215 Положення про судові установи від 20 листопада 1864 р. стверджувалось, що слідчі призначались на посаду найвищою владою (імператорською величністю) за поданням Міністра юстиції. За наявності певних недоліків така система призначення і звільнення слідчих надавала їм більшу незалежність від виконавчої й інших гілок влади, від місцевих поліцейських та інших чиновників.

У попередніх публікаціях ми пропонували надати слідчому статус недоторканності [14, С. 114-117; 17, с. 38-44; 18, с. 17]. Висловлені пропозиції залишаються ще більш актуальними і сьогодні, оскільки реформа законодавства щодо статусу слідчого функціонує в зворотному напрямку.

Згідно з діючим законодавством (ст. 39 КПК України) керівник органу досудового розслідування праві давати слідчому письмові вказівки, які є обов'язковими для виконання. Між тим, згідно ч. 4 ст. 40 КПК України, «слідчий зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, які надаються у письмовій формі. Невиконання слідчим законних вказівок та доручень прокурора, наданих у порядку, передбаченому цим Кодексом, тягне за собою передбачену законом відповідальність». Ці положення не зовсім узгоджуються з принципом самостійності й незалежності слідчого.

Реалізація засади процесуальної самостійності і незалежності слідчого вимагає вирішення до кінця проблеми відмежування слідчої функції від адміністративної влади, виведення слідчого з під можливого впливу виконавчої та законодавчої влади, визнання функції розслідування самостійною функцією кримінального процесу, визначення місця слідчого в системі гілок влади та зміцнення його статусу.

Ситуація, коли слідчий приймається на посаду (звільняється з посади) начальником райвідділу міліції чи навіть керівником обласного УМВС України, - це далеко не краще, що може бути в сенсі забезпечення неупередженості, об'єктивності і незалежності слідчого. Слід усунути ті важелі впливу на нього, які пов'язані з перебуванням його в системі МВС України (виконання відповідних військових уставів, статутів, положень, отримання премій, доган тощо). Доцільно виділити слідчі підрозділи МВС України в окремий незалежний слідчий орган – Державне агентство розслідувань.

Для забезпечення процесуальної самостійності слідчого доцільно скасувати положення чинного КПК України згідно яких, слідчому мають даватись прокурором та керівником слідчого підрозділу обов'язкові до виконання письмові вказівки. Адміністративна влада не повинна поєднуватись з функцією розслідування, процесуального контролю чи нагляду в одній особі.

Висновки. Слід радикально зміцнити гарантії діяльності слідчого, встановивши в законі такі правила: слідчий будь-якого відомства має призначатись на посаду та звільнятись тільки Президентом України за поданням Генерального прокурора України та погодженням з Уповноваженим Верховної Ради з прав людини; слідчий недоторканий, кримінальну справу проти слідчого може бути порушено тільки судом за поданням прокурора області чи прокурором відповідного або вищого рівня; слідчий вважається діючим в стані ризику і не підлягає кримінальній, цивільній чи іншій відповідальності у зв'язку з визнанням судом незаконними його рішень, якщо при цьому з боку слідчого не були допущені зловживання владою.

Перспективи подальшого дослідження даної проблеми вбачаються в розробці проекту закону про статус слідчого та теоретичних моделей процесуальних норм, які визначають підслідність та повноваження слідчого.

Література:

1. Закон України № 1698-VII від 14 жовтня 2014 року «Про Національне антикорупційне бюро України»
2. Бандурка О. М. Слідчий – моя професія. – Харків: Вид-во ун-ту внутр. справ 2000. – 216 с
3. Басиста І. В. Прийняття і використання процесуальних рішень слідчого на стадії досудового розслідування: теоретичні і практичні проблеми: монографія / І. В. Басиста–Івано-Франківськ, 2013. – 600 с.
4. Баулін О. В., Карпов Н. С. Процесуальна самостійність і незалежності слідчого та їх правові гарантії / О. В. Баулін, Н. С. Карпов. – Київ, 2001.
5. Берназ В. Д. Рішення слідчого (криміналістичний, процесуальний та психологічний аспект) / В. Д. Берназ, С. М. Смоков. – Одеса, 2005. – 151 с.
6. Дворник Д. Статус слідчого згідно з новим Кримінально-процесуальним кодексом / Д. Дворник // Незалежний аудитор. - 2013. - N 1. - С. 83-84.
7. Корнієнко М. В. Суспільство і правопорядок. Видання в 6-и т. – Т. 2. / М. В. Корнієнко. – К.: Фонд журналу АПС, 2007. – 264 с.
8. Костенко О. Формула декриміналізації держави, або яким бути Національному бюро розслідувань / О. Костенко // Урядовий кур'єр. – 2005. - №130 (від 16 липня). – С. 7.
9. Кримінальний процес: підручник / За заг. ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного. – К.: Центр учбової літератури, 2013. – 544 с.

10. Мойсик В. Чи потрібно Україні Національне бюро розслідувань? // Голос України від 17 травня 2005 року.
11. Музичук О. М. Окремі питання оптимізації системи органів досудового слідства та правового статусу слідчих в контексті прийняття нового КПК України / О. М. Музичук // Актуальні проблеми застосування нового кримінально-процесуального законодавства України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі: матеріали Всеукр. наук. – прак. конф. (Харків 5 жовтня 2012 р.). – Х. : ХНУВС, 2012. - С. 43-47.
12. Науково-практичний коментар до Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року/ За ред. О. А. Банчука, Р. О. Куйбіди, М. І. Хавронюка. – Х.: Фактор, 2013. – 1072 с.
13. Письменний Д. П. Слідчий органу досудового розслідування: проблеми правової регламентації в проекті Кримінального процесуального кодексу України / Д. П. Письменний // Проблеми реформування кримінально-процесуального та кримінального законодавства України : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Харків, 14 жовт. 2011 р.). — Х., 2011. — С. 182—186.
14. Тертишник В. Деякі питання створення Національного бюро розслідувань та удосконалення статусу слідчого / В. Тертишник // Юридичний журнал. – 2005. - №10. – С. 114-117.
15. Тертишник В. М. Кримінальний процес України. Загальна частина: підручник. Академічне видання. – Підручник. / В. М. Тертишник. – Київ: Алерта, 2014. – 440 с.
16. Тертишник В. М. Науково-практичний коментар кримінального процесуального кодексу України / В. М. Тертишник. – Київ: Алерта, 2014. – 768 с.
17. Тертишник В. Удосконалення процесуального статусу слідчого; старі та нові проблеми // Вісник прокуратури. – 2002. – № 1. – С. 38-44.
18. Тертишник В.М. Розшукується слідчий. Особливі прикмети: незалежний, самостійний та недоторканий / В. М. Тертишник // Урядовий кур'єр. – 2006. - №115. – С. 17.
19. Удалова Л. Д. Суб'єкти кримінально-процесуального доказування : [навч. посіб.] / Л. Д. Удалова, О. В. Рибалка. — К. : КНТ, 2012. — 160 с.

INDEPENDENT INVESTIGATOR: AMBUSH-DREAM AND HER MIMICRY ABSTRACT

V. TERTISHNIK

Statement of research problem and its significance. Ensuring the independence, objectivity and impartiality of the investigator, the creation of reliable guarantees its proper activity is important for solving the problem of truth and protection of the rights and freedoms in criminal proceedings, the administration of justice in General. Investigator - the person who seeks the truth, and it often suffers. As they say in the proverb: "the torch of truth often burns the hand of the one who carries". The creation of new more effective investigative bodies requires a complex analysis through the prism of the concept of ensuring the independence of the investigator.

The urgency of the problem. Attempted separation of investigation from the administrative authorities and strengthen the independence of the investigator observed at various historical spaces of the development of the law, but its implementation was not easy and did not complete solution to the end. Overcoming corruption in the country requires more investigative

units, which need to ensure their independence from officials of both the Executive and legislative and judicial branches of government.

Analysis of recent research on this issue shows many gaps in the legislation and "white spots" procedural science, and existing publications do not exhaust the whole complex problem, but rather form a fundamental basis for further research [2-19].

Scholars suggested and formulated projects for reforming investigative units, for example, the Union of all investigative units in one office, which I propose to call or investigative Committee, the state Agency investigations, etc. These proposals arise from real problems in the activities of the investigative units. But the truck as they say and even still there.

The aim of this work is to define the basic algorithms for further reform of the organization of the investigation and improvement of the status of the investigators.

The presentation of the main material and rationale of the study results.

The realization of the rule of law in the field of justice today requires a clear separation of powers (legislative, Executive, judicial), strict observance of the principles of objectivity, impartiality, procedural autonomy and independence of the investigator. The investigation is one of the forms of state activity. This activity cannot be attributed to the Executive branch. It is aimed at truth in the sphere of justice is inextricably linked to justice and the functioning of the judiciary. On the other hand, such activity is in the nature of law enforcement activities aimed at protection of rights and freedoms, justice and the rule of law.

Despite the attractiveness and beauty of the classical model of separation of powers into legislative, Executive and judicial in reality now exists, and therefore should get a clear conceptual development and legislative definition of law enforcement authorities. This power is exercised by a number of law enforcement agencies among which the investigating authorities.

The new code of criminal procedure provides for the investigation of a number of abuses of the new investigative body - the State Bureau of investigation (RRT) by the investigation body, which still exists only in name in the text of the code of criminal procedure, and in fact is still not created, not even developed the law on this investigation body, although the concept of his activity actively discussed by scientists more than a decade [8, S. 7; 14, C. 114-117]. The functions of the State Bureau of investigation temporarily continues to perform the Prosecutor's office, which according to the Constitution of Ukraine today has in its asset investigation in General, and its investigative activities based only on the transitional provisions of the Constitution and the new Law on the Prosecutor's office. In fact, today, the investigation of crimes committed by officials, occupying a very important position "hung" between the competence of the authority, which has not yet been created, and the unit which is in the state "temporal existence", but rather the elimination. Of course, what to expect effective operation of such "temporality" is difficult.

The decision on deprivation of the Prosecutor's office, investigation generally are not constructive, because, on the one hand, according to the law, the Prosecutor may take any of the proceedings that he will be forced to do in respect of crimes committed by law enforcement officers, and this is again, one way or another, will lead to the revival of the investigation. On the other hand, the Prosecutor under the new criminal procedure code of Ukraine does not simply supervises the legality of the investigation, and implements such supervision by manual investigation. That is currently implemented distorted concept - "the Prosecutor's office to investigate criminal offences cannot, and lead the investigation - though not feed bread". In our opinion, the attorney General's office of Ukraine should create a personal investigation Agency, with safeguards such as the Institute ombdusman in Sweden.

Recently the Law of Ukraine "On the National anti-corruption Bureau of Ukraine"[1] provides for the creation of one new investigative body - the National anti-corruption Bureau of

Ukraine, which is responsible for the prevention, detection, suppression, investigation and disclosure of corruption offences committed by senior officials, authorized to perform the functions of a state or local government, and represent a threat to national security.

Providing rules of investigation, and cancelling the function of the Prosecutor's office investigation, the law is clear and has not defined what the investigating authority shall conduct an investigation of the crimes falling within the investigative jurisdiction of the investigators of the National anti-corruption Bureau of Ukraine, until the investigating authority will not begin its work. In fact, the highest state officials remained not only intact, but was "inaccessible areas" for investigators.

Currently, the law provides for the operation of such investigators: investigators of the internal Affairs bodies; investigators of the security services and investigators of the bodies exercising control over the observance of tax legislation; investigators of the state Bureau of investigation; investigators of the National anti-corruption Bureau of Ukraine.

Note that the presence of an extensive system of investigative units in different departments, too, has its advantages, provided that there is some competition (competition is the engine of progress), which may be supplemented *vzaimookonchaniy* and mutual aid. This model can be more flexible subject to reasonable its application and may be opposed from totalitarianism, provided a clear definition of powers and guarantees of their implementation.

In our opinion, it is expedient to establish that the investigators of the National anti-corruption Bureau of Ukraine are investigated all defined in the law of corruption crimes, and crimes against property, especially grave crimes, and related other criminal offences committed by senior officials of the state.

In the case of the establishment of the state Bureau of investigation, investigation should include all the works attributed today to the investigative jurisdiction of the investigating authorities exercising control over the observance of tax legislation, effectively combining these two investigative bodies. It is advisable to refer to the investigative jurisdiction of this body all crimes committed by officials, as well as economic crimes committed by organized criminal groups and criminal offences in the field of tax compliance.

Not to mention that a certain step forward in promoting the status and guarantees of activity of the investigation this Agency became a senior position 6 of this law that guide the activities of the National Bureau carries out its Director, who is appointed for a period of seven years with the consent of the Verkhovna Rada of Ukraine and dismissed from office by the President of Ukraine, as well as the competitive procedure for the selection and appointment of the investigative personnel, social and new, wider legal guarantees of their activity.

Meanwhile, concern the granting Parliament the right to Express no confidence in the Director of the National Bureau, which has the consequence of his resignation from the post. This provision has already received criticism from a significant number of deputies in the discussion of the bill. We believe that these powers of the Verkhovna Rada pose the possibility of pressure on the investigation, and therefore unacceptable in modern conditions selected to overcome corruption. It is obvious that the investigators of any Department, and especially the anti-Corruption Bureau investigators should be as independent as possible as officials from the Executive and legislative branches.

In view of the above, it would seem appropriate to provide for the resignation of the Director of the National anti-corruption Bureau is not in order, expressed his confidence in the Verkhovna Rada (the Foundation of which is still not clearly spelled out), and in the procedure of impeachment as provided in the United States in relation to General attorney. The procedure of impeachment should be the long-awaited law On impeachment, and define it as a single procedure

such resignation of senior officials from the President of Ukraine to the Prosecutor General of Ukraine and Director of the National anti-corruption Bureau.

And again the question arises - and the worse the heads of other investigative units, and do not need to strengthen their independence, similar to that provided for in respect of the Director of the National anti-corruption Bureau.

The head of any of the investigative unit, in our opinion, should be appointed to his post by the President of Ukraine with the consent of the Verkhovna Rada of Ukraine. Appointment and dismissal of the investigator should be carried out by decree of the President of Ukraine upon submission of the head of the investigative Committee, agreed with the Prosecutor General of Ukraine and the Commissioner for human rights.

It is necessary to improve work conditions and safeguards procedural autonomy and independence of the investigator.

Appointment and dismissal of the investigator should be carried out in a manner that would minimize the possibility of pressure and influence, to a greater extent would ensure its independence.

Note that according to the rules of judicial institutions on 20 November 1864 requirements investigators were actually the same as the judges. In particular, in Art. 202 of this unique legislative act of the times of the judicial-legal reforms of the nineteenth century it was noted that the position of a judicial investigators could take a person who had certificates of the University or other higher educational institutions of completion of legal Sciences or who have withstood the exam of these Sciences, and in Art. 205 Position was determined that the candidate for the post of investigator must have a practical experience of not less than four years of work at the Prosecutor's office and gained knowledge and experience in the investigative part. In Art. 212, 215 Position on the judicial institutions of November 20, 1864, stated that investigators were appointed to the position of Supreme authority (Imperial Highness) on the recommendation of the Minister of justice. If there are specific disadvantages of this system of appointment and dismissal of the investigators gave them greater independence from the Executive and other branches of government, from local police and other officials.

In previous publications we have offered to provide the investigator status immunity [14, S. 114-117; 17, S. 38-44; 18, S. 17]. Suggestions remain even more relevant today, since the reform of the legislation concerning the status of the investigator operates in the reverse direction.

In accordance with the applicable law (article 39 of the CPC of Ukraine) head of the body of pre-trial investigation the right to give the investigator with written instructions that are mandatory for execution. Meanwhile, according to H. 4 tbsp. 40 code of criminal procedure, the investigator shall carry out the instructions of the Prosecutor, provided in writing. Failure by the investigator lawful directions and instructions of the Prosecutor, provided in the manner prescribed by this Code, shall entail under the law". These provisions are not entirely consistent with the principle of self-reliance and independence of the investigator.

Implementation of the basics of procedural autonomy and independence of the investigator requires solving the problem of separating the investigative functions from the administrative authorities, the conclusion of the investigator from under the possible influence of Executive and legislative power, recognition, investigation independent function of the criminal process, the role of the investigator in the system branches of government and the strengthening of its status.

The situation, when the investigator is at the position (dismissed) by the head of the police Department or even the head of the regional Ministry of internal Affairs of Ukraine, is not the best that can be in the sense of ensuring impartiality, objectivity and independence of the investigator. Should eliminate those levers of influence on him, related to his stay in the Ministry of interior of

Ukraine (implementation of the relevant military regulations, statutes, regulations, collecting premiums, reprimands, etc.). It is advisable to allocate investigative division of the Ministry of internal Affairs of Ukraine in the independent investigative authority - the State Agency investigations.

To ensure procedural independence of the investigator, it is expedient to repeal the provisions of the current criminal procedure code of Ukraine, according to which, the investigator must give the Prosecutor and the head of the investigative unit binding written instructions. Administrative authorities should not be combined with the function of investigation, procedural control and supervision in one person.

The conclusions. Need to radically strengthen the guarantees of the activities of the investigator, by law, such rules: the investigator what agencies should be appointed to the position and to be released only by the President of Ukraine on the submission of the Prosecutor General of Ukraine and consultation with the Commissioner of the Verkhovna Rada on human rights; the investigator shall be inviolable, criminal proceedings against the investigator may be filed only by the court upon submission of attorney or Prosecutor corresponding or a higher level; the investigator shall be deemed to be at risk and not be subject to criminal, civil or other liability in connection with the recognition by the court of unlawful decisions, if on the part of the investigator were not allowed abuse of power.

Prospects for further studies of this problem are seen in the development of the draft law on the status of the investigator and theoretical models of procedural rules that define the jurisdiction and powers of the investigator.

References:

1. Закон України № 1698-VII від 14 жовтня 2014 року «Про Національне антикорупційне бюро України»
2. Бандурка О. М. Слідчий – моя професія. – Харків: Вид-во ун-ту внутр. справ 2000. – 216 с
3. Басиста І. В. Прийняття і використання процесуальних рішень слідчого на стадії досудового розслідування: теоретичні і практичні проблеми: монографія / І. В. Басиста–Івано-Франківськ, 2013. – 600 с.
4. Баулін О. В. , Карпов Н. С. Процесуальна самостійність і незалежності слідчого та їх правові гарантії / О. В. Баулін, Н. С. Карпов. – Київ, 2001.
5. Берназ В. Д. Рішення слідчого (криміналістичний, процесуальний та психологічний аспект) / В. Д. Берназ, С. М. Смоков. – Одеса, 2005. – 151 с.
6. Дворник Д. Статус слідчого згідно з новим Кримінально-процесуальним кодексом / Д. Дворник // Незалежний аудитор. - 2013. - N 1. - С. 83-84.
7. Корнієнко М. В. Суспільство і правопорядок. Видання в 6-и т. – Т. 2. / М. В. Корнієнко. – К.: Фонд юрнауки АПС, 2007. – 264 с.
8. Костенко О. Формула декриміналізації держави, або яким бути Національному бюро розслідувань / О. Костенко // Урядовий кур'єр. – 2005. - №130 (від 16 липня). – С. 7.
9. Кримінальний процес: підручник / За заг. ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного. – К. : Центр учбової літератури», 2013. – 544 с.
10. Мойсик В. Чи потрібно Україні Національне бюро розслідувань? // Голос України від 17 травня 2005 року.
11. Музичук О. М. Окремі питання оптимізації системи органів досудового слідства та правового статусу слідчих в контексті прийняття нового КПК України / О. М. Музичук // Актуальні проблеми застосування нового кримінально-процесуального

законодавства України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі: матеріали Всеукр. наук. – прак. конф. (Харків 5 жовтня 2012 р.). – Х. : ХНУВС, 2012. - С. 43-47.

12. Науково-практичний коментар до Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року/ За ред. О. А. Банчука, Р. О. Куйбіди, М. І. Хавронюка. – Х.: Фактор, 2013. – 1072 с.

13. Письменний Д. П. Слідчий органу досудового розслідування: проблеми правової регламентації в проекті Кримінального процесуального кодексу України / Д. П. Письменний // Проблеми реформування кримінально-процесуального та кримінального законодавства України : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Харків, 14 жовт. 2011 р.). — Х., 2011. — С. 182—186.

14. Тертишник В. Деякі питання створення Національного бюро розслідувань та удосконалення статусу слідчого / В. Тертишник // Юридичний журнал. – 2005. - №10. – С. 114-117.

15. Тертишник В. М. Кримінальний процес України. Загальна частина: підручник. Академічне видання. – Підручник. / В. М. Тертишник. – Київ: Алерта, 2014. – 440 с.

16. Тертишник В. М. Науково-практичний коментар кримінального процесуального кодексу України / В. М. Тертишник. – Київ: Алерта, 2014. – 768 с.

17. Тертишник В. Удосконалення процесуального статусу слідчого; старі та нові проблеми // Вісник прокуратури. – 2002. – № 1. – С. 38-44.

18. Тертишник В.М. Розшукується слідчий. Особливі прикмети: незалежний, самостійний та недоторканий / В. М. Тертишник // Урядовий кур'єр. – 2006. - №115. – С. 17.

19. Удалова Л. Д. Суб'єкти кримінально-процесуального доказування : [навч. посіб.] / Л. Д. Удалова, О. В. Рибалка. — К. : КНТ, 2012. — 160 с.